

Enderrock | Guillem Vidal | Actualitzat el 17/11/2022 a les 09:15

El vinil no ha marxat mai, per Guillem Vidal

El periodista musical reflexiona sobre l'augment en les vendes de discos de vinil

Guillem Vidal | Juan Miguel Morales

¿I tu, encara compres vinils?? Vet aquí la pregunta que els que, efectivament, encara comprem vinils ens toca respondre unes quantes vegades l'any, tot dubtant de si, quan contestem en sentit afirmatiu, apareixerà un etnòleg amb una gàbia i la intenció d'exposar-nos en una sala del Museu de Montjuïc. Escric després de tornar de la 33a Fira Internacional del Disc de Barcelona, on, dos cops l'any i durant algunes hores, ¿els que encara comprem vinils? som feliços empolegant-nos els dits i esguerrant-nos les ungles de tant remenar cubetes; olorant el carró dels vells discos - molts encara per estrenar- de **Jim Croce** o **Kris Kristofferson** que, des de fa tres dècades ens brinda el nord-americà Mike Koster a Barcelona; contemplant com, a la parada d'Espallargas Antiquaris de Montbrió del Camp llueixen orgullosament una primera edició espanyola del disc *Love it to Death - Quiérela hasta la muerte* (Warner, 1972)- d'**Alice Cooper** (HMV? Tower Records? Espallargas Antiquaris!), i comprovant com, a l'estand d'un nord-català, s'hi pot comprar mitja discografia de **Jordi Barre** (onze úniques cançons, per cert, a Spotify).

Mirem, a l'Estació del Nord, què ens han dut aquesta vegada il·lustres paradistes com l'holandès', fem sempre la mateixa broma quan topem amb algú de la nostra corda (¿Què, nano, quant portes gastat??); trafiquem amb informació confidencial (¿Jo no t'he dit res, però aquell alemany, diumenge, sempre acaba rebaixant els discos senzills a 1 euro?); gestionem com podem la sensació de derrota que implica trobar a 2 euros un disc que, un quart d'hora abans, hem comprat per 10, i desenterrem el que nosaltres creiem que són valuosos tresors -hi ha qui

creu que troba diamants en fires d'intercanvi de sobres de sucre, així que ja em perdonaran- en llocs com Paul Schumacher Punk Indie LPs (Alemanya), Discos Cortez (Veneçuela) o Josep Records (Sabadell), que són tan inclassificables com plens d'encant.

Botigues de discos Foto: Xavier Mercadé

Aquests últims mesos ha reviscolat la famosa cantarella del 'retorn' del vinil, a causa de l'augment d'un 38% del format LP en el mercat discogràfic físic estatal (segons dades de l'Anuari de la Música 2022), més vendes de discos de vinil que de CDs per primera vegada en trenta anys (segons dades, en aquest cas, de Promusicae) i llistes d'espera de mig any a les fàbriques perquè els artistes que, en això encara hi creuen, tinguin el seu producte a punt per recollir.

Però si bé aquests famosos 'retorns del vinil' solen venir sempre acompanyats de novetats a preus que en alguns casos superen els 30 euros, amb l'anunci de 'Semana del vinilo' a grans centres comercials on pràcticament només hi ha opció de comprar les referències de les grans multinacionals i consumidors per als quals aquesta estranya cosa negra circular és únicament un bon objecte de decoració per al seu pis modern, els que hem tingut sempre la sensació que el vinil no pot tornar perquè, senzillament, no ha marxat mai continuem gaudint-lo tal com hem fet sempre i, dos cops l'any a Barcelona, però també a Mallorca, Perpinyà i a d'altres racons dels Països Catalans, retrobant-nos amb la caixa de sorpreses que és sempre una Fira del Disc.